

1.

Stín v pokoji

Je 17. ledna 15:00, jmenuju se Meghan, je mi 15 let a mám mizernou náladu, protože jsem dostala čtyřku ze zeměáku. Právě teď jdu na autobusovou zastávku delší cestou abych nestihla první autobus a nemusela jsem jet domů tak brzo. Ale jelikož bydlím v malé vesničce za

městem, autobusy mi jezdí ob hodinu, takže se budu muset něčím zabavit (protože opravdu nejsem ochotná hodinu stát na autobusové zastávce). A taky nechci potkat mého nejlepšího kamaráda. On si totiž ze všeho dělá srandu a na to teď vážně nemám chuť. Peet (to je ten můj nejlepší kamarád) bydlí jen kilometr od nás takže k nám chodil skoro každý den na návštěvu a já ho беру jako mého bratra. Mám ho ráda to jo, ale někdy mi vážně leze na nervy. Je na něm ale něco výjimečného Něco kvůli čemu jsem byla ochotná dovolit mu být mým kamarádem. Já jsem totiž všechny odstrkávala stranou a s nikým jsem se nechtěla bavit. Jenže on je něco jiného. Možná to je tím, že se dokáže smát úplně všemu nebo že je vždycky tak hodný. Já nevím ale je mi s ním vždycky dobře. Vlastně si ani nepamatuji jak jsme se setkali natož kde. Jako by my někdo toho dne vymazal vzpomínky. Ale hlavní je že je

za každých okolností a podmínek se mnou. Jak jsem tak šla a přemýšlela o Peetovi najednou se rozpršelo. Moje nálada klesla pod bod mrazu a já se cítila opravdu mizerně. Došla jsem na autobusovou zastávku s tím že si aspoň stoupnu pod střechu a že na mě už nebude pršet ale pak jsem si uvědomila že tu střechu loni vzal vítr takže jsem stála pořád pod přímým deštěm a čím déle jsem tam byla, tím víc jsem byla mokrá. Najednou začala být tma a já se začala bát podívala jsem se na hodinky, ale ty mi ukazovali že je teprve 15:30 takže jsem si říkala jak je to možné. Všude jsem se rozhlížela v domění, že na mě odněkud vyskočí tvář bez očí a nebo zvířecí zombie.,,Notak Meghan, je ti přece patnáct. Nebudeš se bát nějakých blbostí co ani neexistují.“ Řekla jsem si. Najednou se za mnou něco šustlo a já jsem úplně ztuhla.,,Báááááááááá“ zakřičel někdo „ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ“ zaječela

jsem. Otočila jsem se a rozzlobeně řekla „to není sranda Peete.“

„Ale je.“ Řekl Peete. „Copak ty se mě bojíš princezno?“ Škádlil mě.

„Neříkej mi tak. Víš že to nesnáším.“

Opravdu nesnáším když mi takhle

Peete říká. A hlavně, jak věděl že jsem neodjela prvním autobusem, proč jím nejel on a jak se ke mě mohl dostat zezadu aniž bych ho slyšela? „Pročpak se mě bojíš? Hm, proč?“

„Já tě fakt nenávidím.“ Křičela jsem na něj. Vyděl na mě můj kyselý obličej a ušklíbl se. „Ty se snad bojíš že by na tebe mohlo vybafnout zvířecí zombie nebo hlava bez očí?“

„Nemohl bys, už laskavě zavřít pusu? Hmmm?“ Řekla jsem.

„Víš o tom že se dokážeš celkem rychle naštvat?“ Odpověděl Peet.

„Fakt vtipný.“

„Já vím. Od toho tu jsem. Abych tě pobavil.“

„Hahaha.“ Pomyslela jsem si. Usmál se na mě a řekl „Vlastně jsem se tě

chtěl zeptat jestli bych k vám odpoledne mohl přijít. Třeba kolem 16:30.“

„Tak jo.“ Řekla jsem. Byla jsem za jeho návrh ráda protože jsem měla mít volné odpoledne tak se aspoň nebudu nudit.

S Peetem jsme šli trochu dál od zastávky a najednou jsem viděla celkem velký stín veverky. Rozhlédla jsem se ale nikde žádná nebyla. Začali se všude za Peetovým ramenem pohybovat stíny různých zvířat a já se nevědomky začala třást strachem. „Jsi celá, princezno?“ Zeptal se Peet.

„Úplně jsi zbledla.“ otřásla jsem se a najednou všechny ty stíny zmizeli. Pak jsem si uvědomila že Peet asi čeká na mojí odpověď. „Jo asi jo.“ Řekla jsem nakonec. Najednou jsem viděla jak kolem nás projíždí autobus a jelikož ho Peet neviděl zakřičela jsem „AUTOBŮŮŮŮŮŮŮŮS!!!!!!!!!!!!!! Musíme běžet!“

O pět minut později mi Peet v

autobuse řekl „to bylo teda o fous.“ Moc jsem ho neposlouchala protože mi pořád vrtaly hlavou ty stíny. „Opravdu jsi v pořádku Meghan?“ MUšel si o mě dělat asi velký starosti když mi řekl jménem. „Jsem vpohodě.“ Zahala jsem. Zatvářil se nevěřícně i ustaraně zároveň. Potom jsem se na něj podívala a můj zrak upoutal velký, opravdu velký stín za autobusovým okýnkem. Naskočila mi husí kůže. Začala jsem se dívat kolem ale autobus jel moc rychle takže jsem se tam ani nestihla pořádně podívat. Uvědomila jsem si že další zastávku vystupujeme a začala jsem se zvedat ze sedičky. „Dobře princezno, tak tedy v půl páté u vás.“

„Hmmm.“ Odpověděla jsem. Poté se na mě podíval pátravým pohledem a já jsem tím svým radši uhla. Když jsem vystoupili podívala tam kde byl předtím Peet s tím že se s ním rozloučím ale on už tam nebyl. „To je zvláštní.“ Řekla jsem si. Zamyšleně jsem vykročila

domů a došlo mi že mě teď čeká výprask od mámi. Nevědomky jsem došla až domů a vtom mi vtrhl do hlavy mámi hlas „Meghan?“

„Ano?“ Máme zněla celkem našťvaně. „Proč jdeš tak pozdě?“ Ajéje. Ted' to přijde. Pomyslela jsem si. Řekla jsem si. „No, víš mami, mě ujel autobus.“

Kupodivu mi přišlo že mi to celkem sežrala. „A co ta čtyřka ze zemáku?“ Zeptala se máma. Ach jo. Je to tady. „O co si myslíš že se tady snažíme?“

„Mami já za to nemůžu.“ Řekla jsem.

„Jo tak ty za to nemůžeš, jo? A kdo psal teda tu písemku, co? Nějaký duch?“

„Ne mami. My jsme měli zakreslovat do slepé mapy.“

„No a co? Měla ses to naučit!“ Vykřikla.

„Hrrrrrrrrrrrr.“ Otočila jsem oči vsloup a odešla z kuchyně. „Kam si myslíš že jdeš?“ Už jsem jí vůbec neposlouchala. Takhle je to

vždycky. Najednou jsem zahlédla. Stín svého čtyřletého bratra. Otočila jsem

se ale nikde jsem ho neviděla. Už zase jsem se začala

bát. „Ještě že zítra už je sobota.“
Řekla jsem si a zavřela jsem se v pokoji.
„Já tu školu tak nenávidím. Stejně se
učíme jenom samé
blbosti.“

„Úplně s tebou souhlasím,
princezno.“ Trhla jsem sebou, protože
jsem se hrozně lekla. Pak jsem ale zjistila
že to je jen Peet. „Co tu

Děláš? Měls přijít až za čtvrt hodiny!“
To je zvláštní. Peet vždycky chodí na
minutu přesně. „To je mi ale přivítání.“
Zašklebila

se. „Promiň.“
„V pořádku princezno. Jen že jsi na
té zastávce nevypadala úplně nejlíp.“

„Hmmmmm.“ Uvědomila jsem si že jsem opravdu asi nevypadala dobře.

Najednou se za Peetovými zády zvedl obrovský stín nějakého monstra.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁ, Peete pozóóóóóóóór!!!“

„Co se.....ÁÁÁÁÁ“ Začalo se to k nám celkem rychle přibližovat. Peet

mě chytnul za ruku a běžel se mnou k oknu. Strachem

mi ztuhla krev v žilách. Snad nechce z toho okna skočit?! „Princezno, tohle bude možná trochu nepříjemné.“ Řekl mi a skočil.

Venku byl hezký letní den ale na skákání z pěti metrů to úplně nebylo. Peet zavřel oči a najednou jsem si myslela že se pozvracím.

2.

Král

Nakoos

Žaludek jsem měla jak na vodě. Ani jsem si neuvědomila že jsem zavřela oči a začala křičet. Když jsem zjistila že už konečně nohama na zemi svalila jsem se na břicho obličejem do trávy. Peet mě převrátil na záda a já vydechla krásou. Bylo to tu nádherné. Peet mě ještě pořád svíral za ruku, ale já si toho nevšímala. Jako bych se ocitla na nějaké úplně jiné planetě, krásně čistý vzduch a příroda až neuvěřitelně barevná a krásná. Přišlo mi že to je jen sen. Začala jsem se všude štípat, ale nic se nestalo. Pořád ještě jsem nemohla uvěřit že by mohlo nějaké takové místo existovat. Najednou jsem si všimla že se před námi tyčí ve vší své kráse obrovský palác. Vypadalo to jako kdyby byl z různých větvíček a kvítků

které se proplétaly mezi sebou. Byla to opravdu krásná podívaná ale nejednou mě z toho blaha vytrhl Peet. „Musíme pryč, princezno. Je to tu nebezpečné.“ Podívala jsem se na něj tázavým pohledem. Jak by mohlo být na tak krásném místě, vystřižené jako z pohádky, něco nebezpečného? Zeptala jsem se. „Musím tě dostat do hradu Zeleně.“ Odvětil.

„Proč?“ Tázavě jsem se na něj podívala.

„Protože by tě mohly najít věci, co by si tě mohly dát jako odpolední svačinku a nebo ještě hůř.“

„Cože?“ Byla jsem udivená. To místo je jak z Disneylandu. Nemůžou tu být tak nebezpečné věci. „Král Narkoos by měl vědět o tom stínu u tebe v pokoji.“ Řekl Peet. Vytřeštila jsem na něj oči. „My jsme v jiné zemi? Jak jsme se sem dostali? Vy máte svého vlastního krále?“ A pak mě v pozadí mysli zašimrala nepříjemná otázka, ale než jsem se rozmyslela

jestli to chci nebo nechci vědět vyletělo mi to z pusy. „Kdo vlastně jsi?“

„Zpomal princezno.“ Řekl mi Peet a při tom mu cukal koutek úst.

„Po jednom.“ Zadíval se na mě, chytil mě za rameno a ještě pevněji mi sevřel ruku. Něco jako by mě

pošimralo v břiše. Snažila jsem se to zastavit ale stejně se mi nahrnula krev do tváří. „Možná tě to vyleká.“ Podíval se na mě vážným pohledem a já se

začala opravdu bát toho co řekne, protože Peet snad nikdy nebyl tak vážný. „Tak už mě nenapínej a řekni mi to.“ Trochu se usmál a řekl „tak jo.

Jsme v Zásvětech ve městě záře. Dostali jsme se sem pomocí teleportu a ano, máme svého vlastního krále a královnu. A já nejsem ve skutečnosti

Peet jak mě znáš, ale Eaton a ty jsi princezna slunce.“ Nejdřív sem byla zaskočená ale potom jsem řekla „ty si vážně myslíš, že ti tohle sežeru?“

Povzdechl si. „Toho jsem se bál.“ Řekl si spíš pro sebe. „Ne princezno, nelžu

ti. Není to žádná sranda.“ Jeho pohled mě úplně přiškvařil boty k zemi a já se začala potit. „ Oukej. Počkat, tak proto jsi mi pořád říkal princezno?“ Peet zaváhal. „Ano.“ Stačilo jen tohle jedno jediné slovo a já už to nevydržela a omdlela jsem. Cítila jsem jak mě někdo nese a potom jsem se definitivně ponořila do temnoty. Proplouvala jsem oceánem který byl plný mých šťastných vzpomínek. Bylo to pěkné ale najednou jsem někde v dálce slyšela jak někdo něco, nebo spíš někdo opakuje jedno a to samé slovo pořád dokola. Potom jsem si uvědomila že to slovo je moje jméno. Nechtěla jsem otevřít oči ale někdo pořád opakoval „Meghan, Meghan, Meghan.....“ až jsem je nakonec s námahou otevřela. Usmívala se na mě nějaká tvář ale já měla celý svět rozostřený, takže jsem jí nedokázala určit. „To je moje holka.“ Potom jsem si uvědomila že to je Peet, teda vlastně Eaton. „Jsem ti říkal že by toho na

tebe mohlo být moc.“ Usmál se. „Už je ti líp?“

„Jo, asi jo.“ Cítila jsem se trapně, když jsem si vybavila co se stalo. Eaton se zatvářil smutným výrazem. „Ještě jedna věc. Ale z té budeš asi nejvíc rozrušená.“

Následovala celkem dlouhá odmlka.

„Jsi dcera krále Narkoose.“ Nakonec řekl Eaton. Podívala jsem se na něj vystrašeným pohledem a zase se mi začali dělat hvězdičky před očima.

„Neomdllevej mi, prosím.“ Špitl mi do ucha Eaton. Štípla jsem se do ruky aby se mi zase rozjasnilo. „Já vím. Je toho na tebe moc ale jsem tu já a se vším ti pomůžu.“

„Díky.“ Usmála jsem se a byla jsem ráda že je tu se mnou. Napadla mě celkem přihlouplá otázka, ale když jsem si uvědomila co se poslední hodinu stalo nepřišlo mi to tak šílený. „A vy umíte kouzlit?“ Koukla jsem se na něj a on se začal smíchy za břich popadat. Trvalo to nějakou

chvíli ve které jsem se stihla začervenat tak že jsem musela vypadat jako rajče. Potom se Eaton konečně zmohl na slovo a řekl mi „tak ted’, škyt, jsi mě fakt, škyt, dostala, princezno, škyt.“ Smál se tak až z toho začal škytat. Protočila jsem očima a řekla „no super, hahaha.“ Chtěla jsem mu ještě říct jestli by už nemohl přestat ale najednou se za Eatonem vztyčila postava. „Eatone pozór!“ Pohotově se otočil ale pak se začal ještě víc smát. „To je jen John. Ten ti nic neudělá.“ zadívala jsem se na toho zvláštního člověka kříženého s beranem a pochybovala o tom, jestli je to zvíře hodné. Nevypadalo tak. Rozhlédla jsem se po celém pokoji a zeptala jsem se Eatona kde to vlastně jsme. „Jsme v paláci Zeleně.“

„Och.“ Odpověděla jsem. „Je to tu opravdu krásné.“ Řekla jsem. Jakoby bylo všechno z přírodnin a nikde jsem neviděla ani snítko prachu. Pak se rozrazili dveře a do pokoje nám

vtrhlo jakési zvíře, co vypadalo jako koza křížená s papouškem. Potlačila jsem výkřik a pošoupla jsem se blíž k Eatonovi. Ten se jen zas začal smát. „Co je, princezno? Ty se bojíš normální kozy?“

„To není obyčejná koza!“
Vykřikla jsem.

„Takhle vypadala koza v pravěku.“ Začervenala jsem se a odsunula se od něj dál. Najednou se přestal smát a podíval se na mě vážným pohledem. „Meghan, teď půjdu říct králi Narkoosovi o tom stínu u tebe v pokoji. Jestli chceš můžeš tu klidně zůstat, ale myslím že by to tu bylo podobné. Ono bychom totiž mohli potkat věci a elfy co by se ti nemuseli úplně líbit.“ Zamračil se.

„Počkat, ty jsi elf?!“

„Ano. Asi jsem ti to zapomněl říct.“ Tyjo. Elfové fakt existují. To je hustý. Pomyslela jsem si. „Tak co, zůstaneš tu?“ Zeptal se. Upřímně se mi vůbec nechtělo tady

zůstat. Už jenom kvůli té koze.
Potlačila jsem strach a řekla jsem „jdu s tebou.“ Eaton si povzdech a řekl „jak myslíš.“ Vzal mě za ruku a vytáhl mě na nohy. „Takže princezno, ať uvidíš nebo uslyšíš cokoliv, nereaguj na to. A kdyby něco tak jsem tu s tebou já a ochráním tě.“ Podívala jsem se na něj vystrašeným pohledem. Stiskl mi rameno a vyrazil vstříc dveřím.
Následovala jsem ho až na chodbu, kde jsem se s udiveným a zároveň vyděšeným pohledem rozhlédla. Nikde ale nebyla ani noha. Kráčela jsem statečně za Eatonem. Chodili jsme různými chodbami a cestami ale já jsem jen vyjeveně zírala za rohy stěn a za kmeny stromů jestli tam není nějaká zrůda. Najednou zpoza rohu stěny vystrčil hlavu podivný člověk který byl podobný spíš koni. Eaton si všiml že koukám na to zvláštní stvoření a řekl mi „buď v klidu princezno, to je jen Bred. Ten ti nic neudělá.“

„Dobře.“ Odpověděla

jsem neschopná odvrátit zrak od toho podivného křížence. Eaton se najednou zastavil a ustaraně na mě pohlédl. „Teď půjdeme do trůnního sálu, kde to všechno povíme králi Narkoosovi.“ Nadechla jsem se abych mu mohla odpovědět ale najednou někde něco zakřičelo. Podívala jsem se na Eatona ale ten jen zavrtěl hlavou a řekl mi „nech to plavat, princezno. Mohly by to být sirény a nebo rusalky a ty opravdu nechceš potkat.“

„Ok.“ Odpověděla jsem mu znovu. Eaton otevřel dveře a vešli jsme do krásného sálu provoněným tulipány. Eaton se podíval doprostřed na krásný trůn spletený z větvíček, růží a sasanek. Na trůně seděl krásný muž, který vyzařoval mocí, silou a autoritou. „Dobrý den, králi Narkoosi.“ Řekl Eaton a poklonil se. „Dobrý den, Eatone.“ Král Narkoos se na mě významně a zároveň pohoršeně podíval. Došlo mi že bych se měla asi také poklonit. „Ehm...” začala jsem.

„Dobrý den.“ Řekla jsem a poklonila se. „Dobrý den, dcero.“ Podívala jsem se na Eatona. Proč mi řekl dcero?! „Proč je tu Eatone? Výslovně jsem ti zakázal ji sem brát.“

„No, víte pane, on byl u Meghan v pokoji nějaký stín a pokusil se na nás zaútočit. Nebyla jiná možnost jak nás zachránit. Mimochodem, kvůli tomu stínu jsme sem přišli.“

„Dobře Eatone. O tom si popovídáme za chvíli. Král Narkoos se ne mě podíval. „Tebe dcero, mezitím odvede Bred do tvého pokoje. Podívala jsem se na Eatona. Co mám teď dělat? Nemůže jít s tou obludou do jednoho pokoje a ještě k tomu bez Eatona. „Pojďte princezno.“ Ozval se za mými zády Bred. Otočila jsem se a vykročila jsem za Bredem.

3.

Louka

„Tady je váš pokoj, princezno.“
Poklonil se Bred a ukázal na obrovské dřevěné dveře. „Víc už vás nebudu obtěžovat.“
„Děkuji.“ Odpověděla jsem mu.
Otevřela jsem dveře a leknutím uskočila zpátky. Podařilo se mi nevykřiknout ale neměla jsem k tomu daleko. „Co to je?“ Snažila jsem se aby můj hlas nezněl tak vystrašeně ale řekla bych že se mi to nepovedlo.
„Nebojte princezno, to je jen váš personál.“

„Já mám svůj personál?“

„Ano, slečno.“

„A nemohl by jste jít prosím se mnou?“

Sice jsem si Breda ještě úplně neoblíbila ale bylo to lepší než personál co vypadal jako tisíce Zvonilek v modrém. „Když si to přejete, slečno. Ale jestli spolu máme strávit více času, byl bych radši kdyby jste mi říkala Bred.“ Usmála jsem se.

„Samozřejmě.“ Říkat někomu jménem mi bylo mnohem milejší. „A jak dlouho to tu tak budeme? Nevíš, Brede?“

„Myslím že tak čtyři hodiny.“

„Ou. To je opravdu hodně.“

„Když si najdete dobrou zábavu, tak ani ne.“ odpověděl mi Bred.

„A co budeme dělat?“ Zeptala jsem se.

„No mohli bychom se jít podívat do Světlého lesa, jestli byste chtěla“

„Co je to vlastně za místo? Můžeme, ale Eaton mi říkal, že je to tam prý nebezpečné.“

„Nebojte se, princezno. Pokud budete se mnou, nemůže se vám nic stát.“

Podívala jsem se na něj a poděkovala. Bred kývl hlavou a potom mi řekl, ať ho následuji, že půjdeme tou nejklikatější cestou. Šli jsme tedy ven a já se opět začala divit, jak je to možné, že je to tu tak nádherné. Potom jsme šli takovou malou úzkou polní cestičkou, ale stále rovně. Pak najednou Breda něco vylekalo a on se ke mě otočil a řekl: „Princezno, nechtěla byste se naučit teleportovat?“ Nevěřící jsem se na něj podívala „Ale vždyť já přeci nejsem elf, mě to určitě nepůjde.“ Stále jsem si nechtěla připustit, že bych s tímto světem mohla mít cokoliv společného. „Bohužel, princezno, musím vás zklamat. Vy jste elf a pokud vás někdo naučí jak se teleportovat, tak to umět budete.“ Podívala jsem se na něho zlostným pohledem zcela přesvědčená o tom, že mu řeknu, že nemám zájem, ale má zvědavost byla nakonec silnější. „Tak dobře. Pojďme to tedy zkusit. Povězte mi, jak se to dělá.“ Bred se na mě usmál a začal: „Takže nejdřív, prosím, zavřete oči a představte si, že vás

najednou zahaluje neviditelný plášť.

Naplňte se touhle představou od kořínků vlasů až po konečky prstů na nohou. Poté si velmi intenzivně představte místo, na kterém byste se chtěla ocitnout. Zkuste to do co nejmenších podrobností a s pocitem, že na tom místě už jste. Pak už jen opatrně plášť

sundejte. A to je vše. Jak jednoduché.“ Zamyslela jsem se „ Mě se to zdá celkem složité. Co když to nedokážu? Co když se mi nepovede si to místo vybavit?“ Bred se na mě podíval utrápeným pohledem a jen si povzdechl. „Pokud budete vše dělat tak, jak jsem vám řekl, bude to fungovat. Tak na 80% se vám to podaří hned napoprvé.“ Zamračila jsem se. Určitě budu patřit do těch 20%. „No dobrá, zkusím to tedy.“ Bred se rozzářil a dal mi pokyn, abych zavřela oči a představila si celým tělem a myslí, jak mě zahaluje plášť. Udělala jsem, jak mi to řekl, ale.... Vůbec to nešlo. Snažila jsem se celou bytostí představit neviditelný plášť, který zakrývá celé mé tělo. Nic.

Jak by mě mohlo halit něco neviditelného?

„Brede, nejde to!“

„Musíte se snažit!“

„Ale ono to nejde. Mě se prostě nedaří si připustit myšlenku, že jsem neviditelná.“

„To bude nejspíš tím, že jste tak dlouho žila mezi lidmi. A vaše hlava je až příliš racionální.“

Musela jsem sama sobě přiznat, že má Bred pravdu. Všechny lidská pravidla, zákony, vědomosti...

„Jelikož nemáme tolik času, napadá mě ještě jedna věc, která by vám mohla pomoci.“ Tázavě jsem vytáhla obočí a čekala, jak bude pokračovat. Chvíli mě nechal napnutou v očekávání, co z něho vypadne a pak mi jen pokynul, abych zavřela oči. Pak se ke mě přiblížil a velmi tichým hlasem, téměř šepotem mi řekl, abych se zaposlouchala do zvuků, které jsou všude kolem nás. V tu chvíli

se mi povedlo úplně vypnout hlavu a jen vnímat, co se děje kolem mě. Z ničeho nic, jakoby zdálky, jsem zaslechla tóny

jakési hudby. Byla tak milá, jakoby zahřívala a objímala. Představila jsem si, jak jdu po louce poseté snad všemi druhy lučních květů, které znám. Z ničeho nic jsem měla pocit, jako by se na mě z výšin snesl kus látky, který mne zahalil úplně celou, hudba utichla a já instinktivně začala myslet na to, že stojím o kus dál. Jen tak o pět metrů, u toho kamene. Když jsem měla pocit, že z intenzity všech pocitů asi prasknu, pomalu jsem otevřela oči a zjistila jsem, že skutečně stojím opodál. V naprostém údivu jsem zašeptala „To bylo úžasné!!“ „Já vím. Když jsem byl ještě malý, taky jsem se to naučil takhle. Bylo to pro mě trochu jednodušší v tom, že jsem nebyl ovlivněn žádnými pravidly či zákony.“ Najednou se zachmuřil a trochu stydlivě se mě zeptal „Vím, že je to neslušné a že bych se vás na to ptát neměl, ale moc by mě zajímalo, na jakém místě jdete? Pokud nechcete, nemusíte mi na to odpovídat.“ Trošku mě to zarazilo, proč je to pro něj tak důležitá informace, když kvůli tomu tak

vyváděl. „Představovala jsem si, že jdu pro krásné, rozkvetlé louce. Mohla bych se zeptat já tebe, kde sem představuješ, že jsi?“ Bred na to „Samozřejmě. Já si představuji, že jdu v krásném lese plném zvláštních stromů a zvířat a barev.“ „Ještě zvláštnější než ty co tu jsou? Tak to musí být opravdu hodně, hodně divné.“

„Rád bych se vás, princezno zeptal, zda byste to chtěla zkusit ještě jednou. Tentokrát ale bez hudby.“ Rozzářila jsem se jako sluníčko a vykřikla „To je skvělý nápad!!!“

4.

Královna

Stínů

Najednou, z ničeho nic mě kdosi popadl za vlasy a přitiskl mi kus látky k puse. Chtěla jsem vyjeknout, ale nešlo to. Najednou jsem si všimla, že Bredovi udělali to samé. Nedokázala jsem rozeznat, kdo za to může. Jako by nebylo možné zostřit zrak. Najednou jsem to spatřila. Myslím, že pokud by mě to nedrželo, spadla bych. Drželi nás stíny. Na látce, kterou jsme měli přes obličej bylo něco, co hrozně páchlo a vždycky, když jsem se nadechla jsem cítila, že jsem víc a víc otupělá, ospalá. Nakonec jsem se propadla do temnoty. Tentokrát se mi nezdáli krásné vzpomínky z dětství, ale pouze nic. Černo černé, těžké nic. Ani nevím, jak dlouho jsem byla v bezvědomí, ale najednou do mě někdo

silně kopnul. Vyšel ze mě přidušený sten a já se stočila do klubíčka. „Hej ty!

Vstávej! Královna tě chce vidět.“

Podívala jsem se na toho, kdo na mě promluvila a zjistila jsem, že je to stín býka. Když jsem nic nedělala, pohrozil mi, že mě zadupe nebo napíchne na rohy. Nechtěla jsem ani jedno, ani druhé, takže mi nezbývalo nic jiného, než vstát. Býk

mě vystrčil ze dveří něčeho, co vypadalo jako kopka a vedl mě podivuhodnou chodbou pryč. Jak jsem tak koukala do ostatních cel zjistila jsem, že tu mají různé křížence, kteří ale nebyli stíny. Pak jsem v jedné kopce zahlédla Breda. Zastavila jsem se a běžela k

němu. „Brede! Slyšíš mě? Jsi v pořádku?“ Bred se na mě podíval a mávnutím ruky mě upozornil, že se mám otočit. Najednou jsem uviděla, jak k nám běží býk a naštěstí stihla včas uhnout.

Býk zastavil kousek ode mě a funěl při tom obláčky jakoby stínového kouře.

„Jdi od něj. Co si myslíš, že děláš.“ Řval na mě.

„Co po nás chcete? Zeptala jsem se ho a snažila jsem se, aby se mi netřásl hlas. „To ti tady nebudu vykládat!“ Štěknul po mě a kopl mě kopytem do břicha. Ztratila jsem rovnováhu a spadla. Bred se naštvál a začal křičet na toho býka, ať mě okamžitě nechá na pokoji. „Ty buď zticha, koňská hlavo.“ Tím Breda strašně vytočil a než mu cokoliv stihl říct, teleportoval se a už stál za zadkem toho hulváta. Popadl klacek, který ležel na zemi a začal ho tlouct hlava nehlava. Byla jsem pořád trochu omráčená, vše jsem pozorovala se zakalenýma očima a neuvědomovala jsem si, že bych měla vstát a pomoci mu. Najednou na mě Bred začal křičet, ať okamžitě uteču. V tu chvíli mi to došlo. Zvedla jsem se na nohy, popadla klacek, který jsem zahlédla kousek ode mě a běžela za ním. Bred na mě znovu zakřičel, ať okamžitě uteču, ale já jsem ho neposlouchala. Pak jsem si uvědomila, že vždy, když Bred píchne toho tvora do těla, klacek proletí skrz na skrz, ale díra se mu ihned zacelí.

Najednou jsem pocítila jakousi zvláštní energii v zátylku. Ve chvíli, kdy Bred opět udeřil býka, vyslala jsem silný proud oné energie ze svého těla a zasáhla jsem jí býka. V ten moment se na mě otočil, zděšený výraz mluvil za vše. Býk se rozpadl na prach. Ihned jsem se rozběhla za Bredem. „Proč jste neutekla?“ „Přeci bych tě tady nemohla nechat samotného.“ Bred se usmál a já si najednou všimla, že má rozpárané břicho. „Co se ti stalo?“ zeptala jsem se vyděšeným hlasem. „To nic není.“ Řekl mi. „Ale je. Vždyť krvácíš!!!“

„Musíte odsud okamžitě odejít princezno. Je to tu pro vás moc nebezpečné!“

„Ale já tě tu nechci nechat.“

„Taky že nenecháte.“

Za mými zády se objevil další stín. Vypadalo to, že je to královna. Měla na sobě korunu a dlouhý plášť. „Pan Koňská hlava půjde zpátky do kopky a vy, milá princezno, půjdete se mnou.“ „Ne! Nenechám ho tady! Jestli chcete, abych

šla s vámi, půjde i on!“

podmínky. Prostě půjdeš okamžitě se mnou.“ Zkusila jsem ještě jednou zaprotestovat, ale pochopila jsem, že čím víc bud oponovat, tím horší to pro nás bude. „Už mě začínáš unavovat.“ Potom snesla královna pro Breda stín orla, který ho odnesl neznámo kam. „Tak a teď už s námi koňská hlava nikam nepůjde.“ Začala jsem na ni křičet, že on nic neudělal, proč nás unesla a co se mnou chce dělat. A taky že jestli nepřivede Breda zpět, tak uteču. Královna se nad mojí poslední větou zasmála. „Tak ty že utečeš, jo? A to jsi zjistila kde? Vždyť se ani neumíš teleportovat.“ To sice byla pravda, ale jednou se mi to povedlo, tak proč by nemohlo i podruhé. Když jsem pořád odporovala, královna ztratila trpělivost, mávla rukou a najednou jsem byla asi 3 metry nad zemí. „Opovaž se jenom pohnout. Jinak spadneš.“ Řekla královna. „Proč jsi jen nemohla poslouchat? Stejně to

dopadlo takhle.“ Potom jsme se přemístili do nějakého sálu. Královna se usadila na trůn uprostřed a mě nechala spadnout do dřevěné židle. Jakmile jsem si položila ruce na opěrky, svázali mě kovová pouta.

„Takže“ začala královna „co víš o králi Narkoosovi?“ Podívala se na mě spalujícím pohledem.

„Nic“ řekla jsem jí.

„Tak nic, jo? Vždyť jsi jeho dcera....“

„Já nejsem jeho dcera!!!“ Rozkřikla jsem se na ní.

„Nejsi? A kdo je pak tvůj otec?“

„Můj táta zemřel, když mi bylo šest.“

„To nebyl tvůj otec. A teď mi řekni něco o tvém pravém otci.“

Začala jsem panikařit. „Jediné co vím o králi Narkoosovi je, že je to král.“

vypadlo ze mě a zdálo se, že jsem tím královnu naštvála ještě víc.

„Ještě chvíli a stane se ti něco o čem radši ani nechceš vědět.“ Vyhrožovala mi.

„Ale já o něm vážně nic nevím!“

„Tak dost. Nehodlám se tady s tebou

hádat. Když to nepůjde po dobrém, ta to půjde po zlém.“ Složitým gestem rukou na mě mávla a já se začala svíjet a řvát bolestí. Bylo to jako kdyby mě trhali na kusy. Už jsem si myslela že jestli to neskončí teď hned, nepřežiju to. Z ničeho nic to celé přestalo. Já jsem ale pořád ležela na zemi v klubíčku neschopna pohybu. „Tak co? Už mi to řekneš?“ Mojí jedinou odpovědí bylo „proč?“ A bylo to tu zas. Teď to bylo ale mnohem horší. Řvala jsem tak až mi selhali hlasivky. Když to královna utla, propadla jsem se do bezvědomí. Nebylo to ale ani jedno z toho, co u jsem zažila. Celou tu dobu mi přišlo jako by mě někdo hodil do vroucí vody a nebo mě píchal tisíce jehlami. Každá vteřina mi přišla jako několik let. Nešlo to vydržet. Najednou to celé přestalo a já se probudila. „Takhle to bude klidně až do konce tvého života.“ Řekla mi královna. „Máš to zapotřebí? Stačí mi jen říct něco o tvém otci. Něco

zásadního. Jako třeba jestli o nás něco neví, nebo jestli nechystá nějakou válku?“ Doufala jsem že když řeknu že nic z toho nechystá, nezačne mě zase mučit. „Vím určitě že o vás nic neví a že žádnou válku nechystá.“ Řekla jsem vystrašeným hlasem. „No dobrá.“ Udivila jsem se že mi to konečně věří. „Ale co udělám já s tebou? Vrátit tě nemůžu, doby zjistili že existujeme.“ Přemýšlela nahlas. „Davide, pojd' sem!“ Řekla královna někam do dálky. Z ničeho nic k nám přidusal obrovský stínový kůň. Věděla jsem že jestli teď hned něco neudělám, zůstanu tu navždy. Napadlo mě že bych se mohla teleportovat, ale zároveň jsem zkoušela vymyslet něco jiného, protože jsem to zkoušela jen jednou. Najednou jako by mi do Bred šeptal do ucha. „Nebojte se princezno, Já jsem udělal to samé. Zvládnete to.“ To mi dodalo odvahu. Královna už dávala tomu ani pokyny. Řekla jsem si že to je moje poslední šance a že to musím

aspoň zkusit. Zavřela jsem oči a začala si představovat že mě zahaluje neviditelný plášť. Kupodivu se mi to podařilo. Poté jsem si představila jak sedím na posteli pokoji, kde jsem předtím byla s Eatonem. Jako by mi všude po těle začali lézt mravenci. Slyšela jsem královnu jak něco křičí a byla jsem pryč.

Když mě zbrázděná borová kůra přestala tláčit do zad a lednový chlad štípat do tváří, sklonila se nade mnou Eliška.

Ty roky, které jsme se neviděli, se najednou zdály tak krátké a pomíjivé jako vteřiny, po které jsme byli spolu, a ty roky, které se neuvidíme znovu, se budou, to vím, zdát tak dlouhé a prázdné jako vteřiny před výstřelem.

Za tu dobu se nezměnila vůbec, a přesto u mě klečel jiný člověk. Pořád moje Eliška, ale tisíckrát jiná.

Přes rameno jí visel cop, spletený z pevných dlouhých černých vlasů, které už ale nebyly jako uhlíky, které se přikládají do ohně a které hřejí v největší zimě a červeně září do té nejčernější noci. Byly jako pírká na křídlech vrány, která seděla na větvi vysoko nad našimi hlavami a bez trochy studu nás pozorovala. Holubice v pohřebních šatech netrpělivě zakrákala a já ji chtěl odehnat, ale ona čekala na mě.

Eliška mě prsty pohládila po tváři. Její ruka byla ledová, ale moje tvář ještě mnohem víc, a tak jsem nic necítil.

Pleť mívala bílou jako porcelánová panenka, kterou jsem se vždy bál pohládit, abych ji nerozbil. Teď byla bílá. Bílá jako mraky, ke kterým jsem měl obrácenou tvář a které nad námi nerušeně pluly po obloze a byly příliš vzdálené na to, aby se jich týkaly naše starosti, a nás se zase netýkaly jejich. Bílá jako ten cár látky, vlajka, kterou jsem pořád svíral v ruce, i když už nebylo proč, protože bylo po všem. Bílá jako listy papíru, popsané černým inkoustem těmi nejhezčími slovy, která jsem mohl i na tu dálku slyšet i když bylo kolem ticho, přeložené a schované v náprsní kapse, kde mi zahřívaly srdce i ve chvílích, kdy mi celé tělo mrzlo. Bílá jako já...

Byla maličká. Drobná tak, že bych ji schoval v dlaních a přede vším ji ochránil. I tak se mi ale zdála menší, než když jsme se loučili.

Díky Elišce i leden voněl jarními květinami a přeháňkami, sníh kolem se třpytil jako tekoucí řeka a bezvětrí ovívalo mé tváře, které byly zbaveny citu, lehkým vánkem.

Rty, růžové jako světlé růžičky na šípkovém keři, jako Eliščin tvář, když jsem jí řekl, jak je hezká, se hýbaly a volaly moje jméno, ačkoli byly němé, a já slyšel všechno, co říkaly, ačkoli byly moje uši hluché.

Lístky růží, rudých jako víno, mi máčely košili a stékaly po tváři a lepily vlasy, po kterých mě Eliška hladívala.

Podívala se na mě. Její oči byly stále modré, ale už ne jako studánka, hluboké a chladné a takové, které jediným pohledem dokážou uhasit žízeň i požár, ve kterých se ukrývá malá jiskřička, která se třpytí a září, když se usmívá, ale jako nebe, mělké a ploché, studené a těžké, které nade mnou viselo a klesalo níž a níž a já na celém těle cítil jenom jeho váhu. Připomínaly mi pomněnky, které na jaře znovu rozkvetou, i před naším domem, i když je už pro Elišku nenatrhám. Tušil jsem ale a doufal, že ta skleněná vázička na stole v kuchyni nezůstane, možná už letos nebo už příští rok, prázdná.

Bál jsem se ale a věděl, že, i když bych si to přál, nikdo už znovu nezažehne v Eliščiných očích tu veselou jiskřičku, která zeslábla před několika lety, ale teď zhasla úplně, kvůli tomu, kvůli komu celou dobu svítila, kvůli mně. Kvůli té malé slze, která mi už téměř uschnula na oblačně bílé tváři. Chtěl jsem, aby Eliška věděla, že jsme byli šťastní. Já i ta slza. Protože jsme oba mysleli na ni.

Měsíc z nebe vrhá stín
na smyčku v koutě smotanou,
muž na ni hledí, přemýšlí,
s duší žalem spoutanou.
Ticho v domě dráždí sluch,
tma do očí bodá,
a muž, již rozhodnut,
smyčce ruku podá.

„Na světě pro mě není
žádné štěstí, jsem tak sám!
Proč stále snáším utrpení?
Proč pořád smrti unikám?
Význam za tím nespatřím.
Radši budu svým vrahem,
už mi tělo nepatří,
už jsem smyslů zbaven.“

Jak prach slova nese noc,
tu skladbu dlouhých vět.
Chce po nás toho moc?
Když chce pouze vyslyšet?
Posbírání síly zbylé,
kolem krku svoboda.
V tu spatří oči shnilé,
tvář se lebce podobá.

Stála před ním, krásná moc,
ta kterou prosí o pomoc.
Už ví, že dnes zůstane,
šepot slyší: dneska ne.

Jak řeka plyne rychle čas,
jež se k nám už nevrátí.
A na život sáhne zas
naš přítel hnaný závratí.
Všechno teď dýka změní.
Pro vaz selhal, nechce jed,
Romeo mu blízký není,
radši bude Kapulet.

„Zemřu-li rukou vlastní,
navštívím někdy ráj?
Však vím že Bible a s ní
Bůh je dnes pouhý báj.
Už i Bůh nás opustil
to každému přec známo.
A když žil, k čemu byl?
To vědět není mi práno.“

Než jsme to zjistili,
tak stejně jak nyní já
jsme ho my, lidé, zabili.
Půjdu s ním teď hledat ráj.“
Když se on, Bůh možná s ním,
s dýkou na srdci vloženu,
loučil s dechem posledním,
spatřil ji, ve tmě oděnou.

Bez duše líbezná paní
uchopí jeho dýku dlaní.
Znovu se to nestane,
rázně říká: dneska ne.

Než nastal nový den
našel nové řešení
a jak už bývá pravidlem
dal se znovu do dění.
Až skočí, cíl dokonán.
Dveře před ním zavřela
avšak okno dokořán
mu laskavě nechala.

„Život je jenom špína
co dřív se zdála darem.
A stejně jako má bída
mi kdysi byl blahem.
Ve vyrovnaném boji,
z jehož vzejdu poražen,
v hlavě můj sok stojí
nemůžu ho dostat ven.“

Sám sobě jsem si zdrojem
nekončících bolestí,
nabydu-li klidu dojem,
mysl mě znovu obelstí.“
Zbýval už jen jeden krok,
když zašla dělat společnost.
Nestihl poslední skok
než vydal by se na věčnost.

Odepřít přišla přání
jemuž se pořád brání.
V osudu má vepsané
staré známé dneska ne.

Muž miluje svou touhu,
nikoliv to po čem touží
pro ni brečí, spílá bohu
pro ni se trápí, souží.
„Snaha zemřít mě znavila
více než sám život.
Na můj účet se bavila
smrt, jsem to idiot.

Kdo by to řekl, umírání
mě vyšlo mnohem dráž,
než životu posmívání
a držení nad ním stráž.
Vzkřiknu nahlas, chcete-li
tu modlitbu poslední:
Kéž mám rakev v posteli!
Kéž mé tělo pod zemí!

A ty, kdož nemáš tváře,
a ty kdož postrádáš cit,
ty, které se šat páře,
smím s tebou nesouhlasit?
Pláču, křičím, nocí dnem,
ty neslyšíš má slova.
Přemýšlím o tom jediném,
kdy navštívíš mě znova.

Ukaž se, jdi ke mně blíž!
Snad se mě teď nebojíš?“
Přišla a hned obřadně
vysmála se, dneska ne.

„Nesnesu se v zrcadle,
zříkám se svého lhaní,
jsem jen herec, v divadle,
co se při konci klaní.
Pode mnou půda taje,
po hrobě cítím stesk.
Naposled hudba hraje,
žádám vás o potlesk.

Kdo jiný si zasluhuje
drahou přízeň tvou?
Duši, jež je stále moje,
už považuji za mrtvou.
Přesto, že tu se mnou není
dobře slyší, baví se,
Od smíchu jí ústa pění:
přece rouhal, a modlí se?

Chceš? Bude po tvé vůli,
na zem tvrdou ulehnu.
Vlastně jenom tobě kvůli
se už nikdy nezvednu.
Ležím, tebou zdolán,
nepříjemné napohled.
Smrti, já tě volám,
věř mi, nyní naposled.“

Nakonec ho našla ta
od úsměvu zubatá.
Klidu se ti dostane
teď však vstávej, dneska ne.

Z Pradědu jdu na Švýcarsku,
naperu si pupek.
A pak cestou zpátky domů,
mrkne na mne krtek.
Když se vracím zpátky domů,
vidím Dlouhé Stráně,
skočím tam a zaplavu si,
až ke druhé straně.
Odpoledne vyrazím domů
přes kopce, přes lesy,
do Karlova dojdu,
do sprcháče vlezu si.
Po koupání, po večeři,
vyčistím si zoubky,
a jak takhle z okna koukám,
vidím mladé doušky.
Zalezu si do peřiny,
no prostě tam hupsnu,
A pak za dvě vteřiny,
dozajista usnu.

Lukáš Hajný

Konec

Mia Đuranović

Šel. Neskutečně pomalým krokem předsouval jednu nohu před tu druhou, levá, pravá, levá, pravá, a každou chvíli se zastavil otočil se, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Věděl, že by bylo pravděpodobnější, kdyby stromy, které ho obklopují, vynořily z hlíny nohy a rozběhly se za ním, než aby ho někdo potkal. Tady, uprostřed pustého ničeho, kde lidská noha nedošlápla už jistá staletí. I tak se musel neustále otáčet a kontrolovat, zda ho někdo spatřil, při tom, co provedl. Čekaly ho dlouhé kilometry unavující chůze, i přesto se rozhodl, že se zastaví. Neměl na spěch. Sedl si na kámen a litoval, že se nikdy o nic nepostaral včas, že všechno nechával osudu. Vždycky na to někdo doplatí a teď to byla pro něj nejcennější osoba. Cítil žal a nesnesitelnou bolest.

Rozhlížel se kolem sebe a viděl překrásnou člověkem nedotčenou krajinu. Ptáci se vzájemně doplňovali ve svém cvrlikání. Tráva byla zelenější než kdy předtím. Všude kvetly nádherné květiny, které na sebe poutaly pozornost pestrými barvami a zklidňující vůní. Tu zelenou travu a pestré květiny zdobila křišťálová rosa, jež lámala světlo na tisíce drobných třípytek. Mrzelo ho, že ona už krásy světa nikdy nespatří. On se ještě může dívat. Ještě chvíli ano.

Rozhodl se se slzami v očích vykročit dál. Tentokrát zrychlil. Nemohl vystát tu bolest, ten vztek. Byl naštvaný na celý svět, na onoho muže, a především sám na sebe, že reagoval pozdě. Reagoval dostatečně? Měl reagovat takto? V žádném případě nemá právo rozhodovat o cizím osudu. Co jiného mu ale zbývalo? Měl to nechat být? Jen tak? Bez pomsty? To by ani omylem nemohl dopustit. I přesto věděl, že neučinil správně. No i kdyby udělal cokoli jiného nebylo by to správné. Nedalo se nic správného udělat. Na vše bylo pozdě. Všechno je tak hrozně nefér. Neexistuje jediná osoba, která by ji mohla vrátit zpátky. Všechno je tak strašně nefér. Nikdo si nezasloužil její osud, i přesto se děje všude a vždycky. A co měl on dělat. A smrt se má trestat smrtí. Vždyť přece oko za oko zub za zub, ne? Jak tomu měl zabránit. Nic nemohl udělat. Je to nefér, nefér, nefér, nefér. Ani si neuvědomil, že jeho svižnější chůze se rázem proměnila ve sprint. Slzy jako fazole mu tekly po tvářích, měl propocené tričko a nemohl přes pláč pořádně dýchat. Nezpomaloval. Běžel neustále dál. Dál mezi těmi stromy, jež se mu marně snažily zabránit v cestě. Dál přes tu hlínu, pod kterou někdo daleko ležela ona. Pryč od té tíhy, která mu zpomaluje nohy. Pryč od svých problémů, které tu spolu s tíhou navždy zanechá.

Doběhl ke konci světa, ze kterého byl překrásný výhled na všechno vzdálené. Celé obří panorama je v podstatě dědictví, které každý zdědí, když se narodí a každý zanechá, když zemře. Naposledy se rozhlédl na krásy života, a na šance, která promrhá. Skočil dolů. Ve vzduchu cítil ohromnou lehkost. Ví, že se vlastně pro nic nerozhodl správně, ale zároveň ví, že tyto špatná rozhodnutí si s sebou nebere. Ty tu zůstávají.

tdfo

Nevysvětlitelné vraždy

Kapitola I. Případ pro Lenu?

Bylo krásné ráno. Slunce svítilo do oken a mírný větřík si na ulici pohrával s listy. Nad městem byl lehký opar, který se vznášel jako krajovaná záclona nad městem a dodával mu tajuplný vzhled. Ne pro každého bylo ale toto ráno půvabné.

Olivie Brandt položila mlčky na stůl noviny a ukázala prstem na tučně vtištěný titulek, který ji zaujal: "Nevysvětlitelná vražda!" Lena Lorenz přelétla pohledem titulní stranu a pousmála se. "Drahá Olivie, žádná vražda není nevysvětlitelná!" Pak ale zvažněla a úsměv jí zmizel z tváře. "Po pravdě řečeno chápu, proč ji novinář pojmenoval právě takto. Možná vás teď překvapím, ale věděla jsem, že dnes dojde k vraždě. Olivie se zarazila a chvíli nebyla schopna slova. Lena se na ni usmála a dala jí chvíli na zotavení. Pak pokračovala. "Ano, věděla jsem to. V posledních pěti měsících došlo celkem asi k devíti vraždám. Dvě z nich byly sebevraždy, další dvě byly spojeny s krádeží a pět z nich, a teď dávejte pozor, pět z nich se stalo sedmého. Každý měsíc jedna. 7. února došlo k první z nich a od té doby je sedmého den podivuhodných úmrtí." Olivie se na Lenu tázavě podívala. "Říkáte podivuhodných úmrtí? Co tím myslíte?" "Tím myslím, že se nedá prokázat, zda se jednalo o vraždu nebo ne, ale okolnosti jsou často velice zvláštní. Ani jedna z nich zatím nebyla vyšetřena. Policie je naprosto bezradná. Ve všech pěti případech totiž chybí jedna velmi podstatná věc, a sice motiv. Alespoň se zdá, že chybí. Vždy se jednalo o lidi kteří neměli nepřátele a žili spokojeně, bez jakýchkoli nesvárů." Olivie celou tu dobu pozorně poslouchala a jak Lena vyprávěla, zajímal ji případ čím dál víc. "To je opravdu zajímavé. Že by případ pro vás?" Lena se zasmála. "Nevím Olivie, opravdu nevím, myslíte, že bych měla tuhle nevysvětlitelnou vraždu objasnit?" "Je li opravdu tak podivná, jak říkáte, myslím že by jste se měla pokusit." Lena chvíli přecházela po místnosti a zastavila se u okna, jak bylo jejím zvykem když přemýšlela ve své pracovně a potřebovala se soustředit. "Policie už mne prosila o spolupráci. Uvažovala jsem o tom, ale nemohla jsem se rozhodnout. Tohle už je ale pátá vražda. Ano, myslím že se ujmu tohoto případu, ale Olivie" prudce se otočila ke své spolupracovnici a vážně se na ni podívala "nezapomeňte, že svojí práci dělám zodpovědně!" "Ano, já vím ale ... co tím chcete říci?" "Že na rozluštění této hádanky máme přesně třicet jedna dní. Ani o den víc!"

Kapitola II. Liják

Ráno bylo jako stvořené k tomu, aby člověk zůstal doma. Hustě přšelo a bylo větrno. Po ulicích tančila vichřice. Jestli byl někdy den, kdy se Olivii nechtělo ven, tak to byl právě tento. Zamračeně stála u okna a pozorovala co se venku odehrává. V hlavě jí zněla včerejší slova: "...nezapomeňte, že svojí práci dělám zodpovědně!" Jenomže to řekla Lena včera, kdy bylo krásně, teď toto prohlášení dostávalo ještě zcela jiný rozměr. Lena půjde v takovém počasí řešit vraždu, jako by nepršelo. A ona půjde s ní. To opravdu nebyly veselé představy a tak není divu, že se Olivie na vycházku nijak netěšila. Byla tak zabrána do svých chmurných myšlenek, že ani neslyšela Lenu, která právě scházela ze schodů. "Olivie, jste připravena?" Oslovená sebou trhla a otočila se od okna. "Leno, jste si jistá, že chcete jít do té vichřice?" "Naprosto, jestli se vám ale nechce, můžete tady zůstat, nikdo vás nenutí jít se mnou." Olivie se útrpně pousmála. "Nutí ... svědomí. Nemohu vás nechat jít samotnou. Od té doby co se známe jsem to nikdy neudělala a neudělám to ani teď." "To je od vás hezké, tak si vezměte deštník a půjdeme." Olivie ještě vrhla poslední pohled na oheň v krbu a na liják za oknem, a pak vyrazila za Lenou, která už byla ve dveřích.

Po chvilce chůze se ocitly na nádraží. Vlak do Mnichova měl odjíždět až v jednu hodinu, měly tedy deset minut do jeho odjezdu, které se ale Olivii zdály nekonečně dlouhé. "Co hodláte dělat v Mnichově?" „Chci navštívit všech pět rodin, kterých se ta záležitost týká. Musíme zjistit, co mají společného. Jsem přesvědčená, že nejvýše jedna z oněch pěti vražd vyšla na sedmého náhodou, víc ne.“ „Třeba nakonec opět zjistíte, že se jednalo o velmi jednoduchý případ s bizarní tváří.“ „Olivie, pokud někdo zavraždí po sobě pět lidí, ale ne najednou, ale s odstupem jednoho měsíce ... tak už bych to nepovažovala za jednoduchý případ. Už proto, že ho policie není schopná vyšetřit. Nejvíc to připomíná krevní mstu. Už teď ale máme jednu velmi důležitou stopu.“ „A tou je?“ „Sedmý den. Až zjistíme, čím je ten den pro vraha tak důležitý, rozluští se zbytek sám.“ „Takže pátráme po tom, co důležitého se událo 7. února.“ „Možná ... ale, spíš ne. Něco mi říká, že důležité datum je 7. leden, nikoli únor.“

studně strachu

ve studně strachu
be voják topil
a schovával
slzy potil

ve studně strachu
beze dveří
a bez východu
jeho hrdost kží-

ve studně strachu
navždy ztratil
svoji mysl
s kterou platil
za své hříchy
ve studně strachu

VĚRA JARAMILLO

All of the poems i could write
about your smile being so bright
about your eyes locked on my own
about my heart not beating alone

but you didn't make me better
you made me small
you broke down my walls
that kept me safe

i forgot my own name
my happiness was based on yours
trapped in a frame
that was lit up in flames
and you held the lighter
you were the author the writer
of my own collapse

then finally alone with myself
i realized
how much of me
i lost
in you

VÉRA JARAMILLO